

***βαλτοχέρα** ἡ, βαλτουχέρα Θράκη.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαλτὸς καὶ τοῦ οὐσ. χέρα.

Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τὸ βαλάντιον: Νὰ μή σι φρονγγίο' τ' βαλτουχέρα! (νὰ μή σου κλέψῃ κτλ.)

βαλτόχορτο τό, Θεσσ. (Βόλ. Λάρισ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὖσ. βάλτος καὶ χόρτο.

Τὸ ἀγριόχορτον ἔχινοφόρος ἡ λεπτόφυλλος (echinophora tenuifolia) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae).

[**]

βαλτώδη ἐπίθ. θηλ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ λογίου ἐπιθ. βαλτώδης.

Ἡ πλήρης ἑλωδῶν μερῶν: Ἐξ αἰτίας ποῦ ταν βαλτώδη ρεῖς φορές ξεκληρίστησε ἡ Σῦρα.

βαλτώδικος ἐπίθ. Κρήτ. Σέριφ. Σῦρ. (Γαλισ.) κ.ά. βαλτώδ' κος Μύκ. βλατώδικος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ λογίου ἐπιθ. βαλτώδης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

1) Ο πλήρης ἑλῶν Κρήτ. Σέριφ. Σῦρ. (Γαλισ.) κ.ά.: Τόπος βαλτώδικος Κρήτ. Μέρος βαλτώδικο Σέριφ. Γαλισ.

2) Ο ἔξ έλωδους μέρους προερχόμενος Μύκ.: Βαλτώδ' κο νερό.

βάλτωμα τό, Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 131 βάλτουμα Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ο. βαλτώνω.

1) Μέρος ἑλῶδες, τεναγῶδες Μλελέκ. ἔνθ' ἀν.: Ἀσμ. Σῦρε φέρε' τὰ πρόβατα | μέσ' ἀπ' τὰ βαλτώματα.

2) Βύθισμα Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά.

βαλτώνω πολλαχ. βαλτώνου πολλαχ. βορ. ίδιωμ. Μέσο. βαλτώνουμ' Ιμβρ.

Ἐκ τοῦ ούσ. βάλτος.

Α) Κυριολ. 1) Μεταβάλλομαι εἰς βάλτον ἔνεκα βροχῆς ἢ συρροϊς ὑδάτων πολλαχ.: Βάλτωσε δὲ τόπος - τὸ χωράφι κττ. Καὶ μεταβ. μεταβάλλω εἰς βάλτον Λεξ. Πρω.: Οἱ πλημμύρες βάλτωσαν τὸ χωράφι. **β)** Καθίσταμαι ὑδατοβριθῆς καὶ ὑποχωρῶ εὐκόλως εἰς τὴν πίεσιν Μακεδ. (Καστορ.): Ἡέροιξι κὶ βαλτών' τοὺς πιρόβολούς. 2) Βυθίζομαι εἰς βάλτον πολλαχ. **β)** Βυθίζομαι, ἐμπίπτω εἰς βόρβορον ἢ λάσπην Ἡπ. Θράκη. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Λῆμν. Μακεδ. (Βλάστ. Καταφύγ. Κοζ.) Σάμ. κ.ά.: Βάλτουδι τὸν βόδ' κὶ δὲ μπόρειε νὰ βγῆ Σουφλ. Στὴν πόρτα βάλτουσα κὶ λιρώθ' κα χονρίς φανάρο Κοζ. **γ)** Γενικῶς βυθίζομαι κάπου Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκη. (Σουφλ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) Πελοπν. Σάμ. Στερελλ. (Άραχ.) κ.ά. - ΑΒαλαωρ. Ἐργα 2,174 καὶ 3,228: Ἰβάλτουσα οἱ μητὰ λάσπ' Ἡπ. Βαλτώσαμι ὡς τὰ γόνατα μέσο' τον' λάσπ' Σουφλ. Βάλτουσι τὸν χιονί Σισάν. Βαλτών' τὸν πιρούν' τον' πίττα Άραχ. Βάλτουσι τὸν δόντι μ' (ἐνν. εἰς τὴν τροφήν) Σάμ. || Φρ. Βάλτωσε τὸ χρέος (ἐπὶ τοῦ καταχρέου) Πελοπν. Βάλτουσι δὲ δεῖνα (ἐπὶ ἐσωγάμβρου λαβόντος πλουσίαν νύμφην) Ζαγορ. Οὖ δεῖνα εἰνι βαλτουμένους τὸν παρᾶ (ἐπὶ πλουσίου) Καταφύγ. || Ποιήμ.

Στὸ χιόνι ἐβάλτωνε τὸ παλληκάρι,
τὴ γλῶσσα τόφρουγε δίψα σκληρὴ

(τόφρουγε=τοῦ ἔφρουγε) ΑΒαλαωρ. 2,174

... τ' ἀλογό σου

κονφάρια νὰ ποδοπατῇ, τὸ αἷμα νὰ βαλτώνῃ
αὐτόθ. 3,228.

Β) Μεταφ. 1) Περιέρχομαι εἰς ἀδιέξοδον Ἡπ. κ.ά. - Λεξ. Δημητρ.: Βάλτουσα κὶ δὲν ξέρου τί νὰ κάμουν Ἡπ. Βάλτωσε ἡ δουλειὰ Λεξ. Δημητρ. 2) Μέσο. ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, ἀποδύομαι εἰς προσπάθειαν Ιμβρ.: Βαλτώθ' κα νὰ φουρτώσου τὰ ζά, ἀμ' δὲ δοὺ κατάφιρα. Μὴ βαλτώνιοι γιὰ δ' λειὰ π' δὲν εἰνι γιὰ τὰ χέρια σ'.

βάμα τό, Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. Δωρ. βόαμα. Κατὰ ΜΔέφνερ Λεξ. 67 ἐκ τοῦ ἀρχ. βάγμα=λόγος, κατὰ ΗΠερνότ Διαλ. tsakon. 332 ἐκ τοῦ ο. βοῦ.

1) Θρῆνος: Τὸ καμπτῖ ἀρχιγέ τὰ βάματα (τὸ παιδί ηγχισε κτλ.) 2) Δάκρυον.

βάμμα τό, Ἀθῆν. Εῦβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ. κ.ά.) Θράκη. (ΑΙν. Αύδημ. Σηλυβρ.) Κάλυμν. Καππ. Κάρπ. Κοήτ. Κύθν. Κῶς Μακεδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Λάστ. Οίν.) Ρόδ. Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. ἄμμα Κάρπ. γάμμα Ρόδ. Τῆλ. βάμματο Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. ούσ. βάμμα. Ὁ τύπ. βάμματο ἐκ τοῦ πληθυντο. βάμματα.

1) Ούσια χρωστικὴ διὰ τῆς ὅποιας βάπτουν Θράκη. (Αύδημ.) Κοήτ. Μακεδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Λάστ. Οίν.) κ.ά.: Ἀσμ.

Μῆτις χήρας δυχατέρα, μιὰ ροῦσσα, μιὰ ξανθειά,
πόχει τὰ χεῖλη βάμμα, τὸ μάγουλο ἐλαιά
Λάστ.

Ἄν μ' ἀρητῆς, χάνεις ἐσύ, μὰ ἐγὼ δὲ χάνω πρᾶμα,
γιατ' ἥβαψ' ἡ καρδούλλα μου σὰ δὸ καρνᾶδο βάμμα
(καρνᾶδο=ἔρυθρόν) Κοήτ.

Νὰ τὸ χαρῶ τὸ πρόσωπο ἀπὸ δὲ θέλει σάσμα
μουδὲ τὰ φρύδια τόρενεμα μουδὲ τὰ χεῖλη βάμμα
αὐτόθ. 2) Βάψιμον, βαφὴ Εῦβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) Κοήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος (Καρδάμ.) κ.ά.: Τὸ φοῦχο
θέλει βάμμα Κοήτ. Ὡραῖο ἔγινε τὸ βάμμα Πλατανιστ. Συνών. βάψιμο. 3) Τὸ πόδις βαφὴν ὠρισμένον πρᾶγμα
ἢ τὸ βαπτόμενον πρᾶγμα Κύθν. Κῶς. 4) Νῆμα βαμβακερὸν ἢ μάλλινον βαμμένον Β.Εῦβ. Κάλυμν. Κάρπ. Κοήτ. Ρόδ. Τῆλ. κ.ά.: Βάμμα κιτρινοκόκκινο κττ. Κοήτ. Ξεαμένο ἄμμα Κάρπ. 5) Νῆμα πορφυροῦ Θράκη. (Σηλυβρ.) Καππ. γ) Μάλλινον νῆμα ἀπαλοκλωσμένον καὶ χρωματισμένον χρησιμοποιούμενον εἰς κεντήματα Θράκη. (ΑΙν.) 5) Ὅπο τὸν τύπ. βάμματο, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας στασίμου ὑδατος ἐκ φυτῶν ἐπικάλυμμα Πελοπν. (Λακων.)

βάμμω ἡ, Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ούσ. βάμμα καὶ τῆς καταλ. -ω.

1) Γυνὴ πελιδνή, ωχρά. 2) Γυνὴ πονηρά, κακεντρεχής ἢ διεφθαρμένη: Ἀχ βάμμω, πόσα ξέρεις;

βάμπιν τό, Κύπρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐπιδιόρθωσις ἢ ἀλλαγὴ ὑπόδηματος ἀπὸ τὸ μέσον καὶ κάτω.

βάμπικάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ο. βάμπικάζω.

Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ ἔξ οὐ παράγεται φήματος.

βάναυσος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. βάναυσος.

Πρόστυχος, χυδαῖος: Βάναυσος τρόπος.

βάνεζος ἐπίθ. Κύπρ. Θηλ. βανέζα Κύπρ. Ούδ. βανεζίν Κύπρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ο ἔχων βαθέως κόκκινα χεῖλη καὶ τὰ πέριξ τῶν ὄφθαλμῶν, ἐπὶ βούς.

